

2/624-7823/19170^x

**TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ
BAŞKANLIĞI'NA**

Tıbbi Uygulamalardan Doğacak Sorumluluğa İlişkin Kanun Teklifimiz
ve gerekçesi ilişikte sunulmuştur.
Saygıyla arz ederiz.

Sadık YAKUT
Kayseri Milletvekili

GENEL GEREKÇE

Ülkemizde ve Dünyada sağlık hizmetleri sektörü gittikçe gelişmekte ve kurumsal olarak da yaygınlaşmaktadır. Ülkemizde özellikle son on yıllık süreçte, sağlık hizmeti veren kurumların çeşitliliğinde ve sayısında büyük artışlar meydana gelmiştir. Bu çeşitlilik, sağlık hizmeti veren kurumlar arasında, verilen hizmetin kalitesi bakımından nitelik farklarını da belirgin kılmıştır. Ülkemizde sağlık hizmetlerinin kalitesinin toplumun beklentileri doğrultusunda iyileştirilmesi ihtiyacı yanında, hasta ve hekim hakları ile tıbbi amaçlı uygulamalardan doğacak sorumluluğa ilişkin esasları ortaya koyan yasal bir düzenleme yapılması zaruret haline gelmiştir.

Halen mevzuatımızda, sağlık ve sağlık hizmetleri ile doğrudan ilgili bulunan, onu aşkın kanun yürürlükte bulunmaktadır. Bunlardan tıp mesleğinin icra edilmesine ilişkin esasları ortaya koyan Kanun, 11.4.1928 tarihli ve 1219 sayılı Tababet ve Şuabatı San'atlarının Tarzı İcrasına Dair Kanundur. Görüldüğü gibi bu Kanun Cumhuriyetimizin yaşına yakın bir süredir yürürlükte ve bugünkü ihtiyaçları karşılamaktan uzaktır. Tıp mesleğinin etiğine ve hasta- hekim ilişkilerine ilişkin hükümler içeren Tıbbi Deontoloji Nizamnamesi ise 13.1.1960 tarihli'dir. Her iki hukuki metinde, bugün toplumda kanayan bir yara durumunda bulunan, hekim-hasta ilişkilerinde yaşananları ve medyada yeralan dramatik olayların sebeplerini ortadan kaldırmaya çare olamamaktadır.

Tıp hukuku alanında var olan yasal düzenleme eksikliği sebebiyle; tıbbi uygulamalardan doğan, hukuki veya cezai sorumluluğa ilişkin olaylarda, mevzuatımızda genel hükümler durumunda bulunan; Borçlar Kanununun haksız fiil ve sözleşmeden doğan sorumluluğa ilişkin hükümlerine veya Türk Ceza Kanununun tedbirsizlik, dikkatsizlik, meslek ve sanatta acemilik ile ilgili hükümlerine gidilmektedir. Yani, hukuk düzeni, kendi içerisinde bu boşluğu doldurmaya çalışmaktadır. Toplumsal yaşamdaki yeri tartışılmaz olan sağlık alanında hukuki ve cezai sorumluluğa ilişkin özel bir düzenleme bulunmaması, davaların uzamasına, kolunu ya da bacağına veya başka bir organını yitirmiş insanların yıllarca adliye kapılarında çile çekmelerine sebep olmaktadır.

Aslında ülkenin sağlık politikalarının belirlenmesinde bir danışma organı olan Yüksek Sağlık Şurası'na sağlık ile ilgili ceza davalarında zorunlu bilirkişilik görevinin verilmiş olması ve bu Şura'nın yılda yalnız birkez toplanıp, dosya üzerinde inceleme yapması nedeniyle, adaletin tecellisi gecikmekte, mahkemelerdeki davalar uzamakta ve insanların adalete duyduğu güven temelinden sarsılmaktadır. Mevcut zorunlu bilirkişi uygulaması nedeniyle

Yüksek Sağlık Şurası da asıl işlevinin dışında bir görevle yükümlü kılınmış durumdadır.

Oysa ki; Adli Tıp Kurumu ve ihtisas daireleri resmi bilirkişi kurumları olarak, Adalet Teşkilatına diğer hukuki konularda zaten bilirkişilik görevi yapmaktadırlar. Bu nedenlerle; daha iyi organize olmuş bir Adli Tıp Kurumunun, tıbbi uygulamalardan doğabilecek zararlara ilişkin davalarda, modern tıp mesleğinin uygulanmasında kişisel bir kusur olup olmadığının tespitinde bilirkişi olarak görevlendirilmesi de Kanun teklifimiz ile öngörülmektedir.

Tarihsel açıdan tıp bilimi uygulayıcılarının sorumluluğuna ilişkin bir değerlendirme yaptığımızda, Hammurabi kanunlarından, Roma hukukuna, Dini kitaplardan, günümüz modern hukuk düzenlerine kadar birçok hukuki metinde buna yer verildiğini görürüz. Bu sorumluluk; ilkel dönemlerde kusursuz sorumluluğu içerirken, modern hukuk düzeni içerisinde kusura dayalı sorumluluk esasına dayanmıştır. Pekçok uluslar arası belgeye de meslek etik kuralları olarak tıp uygulayıcılarının görev ve sorumlulukları yansımış durumdadır. Bütün bu düzenlemelerden amaç şüphesiz ki, bu kutsal mesleği icra eden insanları cezalandırmak değildir. Malpraktis olarak adlandırılan, tıp doktorluğu mesleğinin kötü uygulanmasının önüne geçmek, insanın en temel hakkı olan yaşama ve sağlık hakkının hukuk güvencesinde korunmasıdır.

Bunu koruyabilmek için de sorumluluk, hukuk düzeninin vazgeçilmesi mümkün olmayan bir müessesesidir. Tıp biliminin kurucusu sayılan Hipokratın ünlü ilkesi "primum non nocere" yani "Herşeyden önce zarar verme" şeklindedir. Bunu gerçekleştirebilmenin yolu da, tıp biliminin genel kabul görmüş ve modern kurallarına göre yapılmasının sağlanması ve sorumluluğu doğuran olaylar ile sorumluluğun sınırlarının yasayla açıkça ortaya konulmasıdır.

İşte bu nedenlerle; hukuk sistemimiz içerisindeki genel sorumluluk ilkelerine uygun; tıp mesleğinin icra edilmesi sırasında ortaya çıkabilecek hukuki olaylarda, yaşanan hukuk karmaşasını gideren; hasta ve hekimlerin hakları ve yükümlülüklerini açıkça ortaya koyan; tıp mesleğinin etiğine ve hasta haklarına zarar vermeyen, bunları güvence altına alan yasal bir düzenlemenin yapılması bu Teklif ile amaçlanmaktadır.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1. Bu Kanunun amacı belirtilmiştir. İkinci madde kapsamında sayılan yerlerde çalışanların tıbbi amaçlı uygulamaları ve bu uygulamalardan doğacak hukuki ve cezai sorumluluğa ilişkin düzenlemelerin yapılması amaçlanmaktadır.

MADDE 2.- Kapsam maddesidir. Bu kanunun uygulama alanını teşkil eden kişi ve kurumlar ile hangi fiil ve işlemlerin bu kanun kapsamında değerlendirileceği hüküm altına alınmıştır.

MADDE 3.- Tanımlar maddesidir. Bu Kanunda ifade edilen makam ve meslek birlikleri ile kişilere ilişkin tanımlara yer verilmektedir.

MADDE 4- Türkiye sınırları içerisinde tıp doktorluğu mesleğini yapma hak ve yetkisinin kimlere ait bulunduğu düzenlenmektedir. Yabancılar ile ilgili olarak ilgili kanununda düzenlemelere yer verilebileceği belirtilmektedir.

MADDE 5- Hasta ve doktor arasındaki ilişki hukuk açısından tanımlanmakta ve bu ilişkinin nasıl ortaya çıkacağı, ve hukuki unsurları hüküm altına alınmaktadır. Ayrıca tarafların hak ve yükümlülükleri ile bu ilişkinin, akde dayalı bir vekalet ilişkisi olarak nitelenemediği istisnai durumlarda, hukukun genel ilkeleri ile Borçlar Kanununun ilgili hükümlerine müracaat edilebileceği belirtilmektedir.

MADDE 6.- Hasta ve doktor arasındaki hukuki ilişkide her iki tarafa da getirilen yükümlülükler düzenlenmekte. Bu çerçevede, asıl borçlar ve yan borçlar sayılmaktadır.

MADDE 7.- Hasta ve doktor arasında akde dayalı hukuki ilişkide, kanun tarafından konulan sınırlamalar hüküm altına alınmaktadır. Bu çerçevede, doktorun ve yardımcılarının kusurlarından sorumlu olmayacağına ilişkin, düzenlemelerin hükümsüz olacağı ifade edilmektedir.

MADDE 8.- Hasta ve doktor arasındaki hukuki ilişkinin ne zaman sona ereceği yada sona ermiş sayılacağı düzenlenmektedir. Özellikle, kurumsal olarak tıp hizmeti verilen yerlerde, hastanın bir başka yetkiliye devrine ilişkin düzenleme ile buralarda yaşanabilecek sorumluluk açısından sıkıntı giderilmeye çalışılmaktadır.

MADDE 9.- Doktor ile hasta arasında mevcut olan veya mevcut olduğu kanunen kabul edilen hallerden hangi durumlarda hukuki sorumluluğun meydana geleceği ve, yardımcılardan dolayı sorumluluk ile yardımcıya rücu hakkı ve tedavi amacıyla bir başka kişi ve kurumun görevlendirilmesi halinde bunun vereceği zarardan sorumluluğun sınırı belirtilmektedir. Ayrıca hastanın sorumluluk sınırı çizilmektedir.

MADDE 10.- Tıp bilimi uygulayıcılarının sorumluluğunu ortadan kaldıran haller açıkça belirtilmekte, bu mesleğin ve uygulayıcılarının karşı karşıya bulunduğu yüksek sorumluluk ve verilebilecek zararlar nedeniyle hangi durumlarda sorumluluğun doğmayacağı maddede hüküm altına alınmaktadır. Bu madde ile tıp mesleği uygulayıcılarına mesleki güvence sağlanmakta, mesleğin daha etkin ve bilimsel olarak yapılabilmesine imkan sağlanmaktadır.

MADDE 11.- Hukuki sorumluluğa ilişkin tespitlerin hakim kararıyla belirlenmesi durumunda, hukuki sorumluluğun karşılığı olarak, hangi hallerde maddi, hangi hallerde manevi tazminata hükmedileceği. Maddi ve manevi tazminat talebinde bulunacaklar ile kimlerden talep edilebileceği maddede düzenlenmektedir. Ayrıca, kurumlarda, sağlık hizmetlerinin ve çalışanlarının gözetim ve denetiminden sorumlu olan, başhekim veya bölüm başkanı sıfatını haiz olanların hukuki sorumluluklarının müteselsil olduğu düzenlenmektedir. Ayrıca, müterafik kusur olarak adlandırılan, karşılık bir kusur veya üçüncü bir şahsın kusuru durumunda, tazminat da indirim yapılabilme imkanı getirilmektedir.

MADDE 12.- Bu madde ile sorumluluğun ikinci boyutu olan cezai sorumluluğa ilişkin uygulanacak, kanun hükümleri ve usule ilişkin düzenlemelere açıklık kazandırılmaktadır.

Ayrıca, Kanun kapsamında olanlardan memur olanlar hakkında, Memurlar ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılanması Hakkında Kanuna istisna getirilmektedir. Böylece, bu Kanun kapsamında sayılı kişilerin, sıfatı ne olursa olsun, memur veya değil, kanun karşısında eşitlik ve adaletin gecikilmeksizin yerine getirilmesi, suçlu olanların cezalandırılması, suçsuz olanların bu şüpheden kurtarılması imkanı sağlanmaktadır. Ayrıca, kamu vicdanında, suçlu olanların cezalandırılması ile kanuna güven duygusunun yaratılması amacı güdülmektedir. Ayrıca, erteleme ve paraya çevirme uygulaması dışında tutularak cezalarda etkinlik amaçlanmaktadır.

MADDE 13.- Bu maddede, sağlık görevlilerinin ve tıp bilimi uygulayıcılarının görev ve sorumlulukları genel olarak düzenlenmekte ve hangi fiillerin yapılamayacağı, hangi görevlerin yapılması gerektiği açık bir şekilde düzenlenmektedir.

MADDE 14.- Bu madde ile, Kanunda sayılan görevlerin yapılmaması veya yasaklamaların ihlali, ya da, meslekte acemilik, yetersizlik, dikkatsizlik, tedbirsizlik, durumlarında ölüm gibi bir sonuç doğduğunda, uygulanacak ceza hükmü tesis edilmekte. Ceza Kanunundaki genel düzenlemelere paralel, ancak, Türkiye sınırları içerisinde yapılması imtiyaz olarak verilmiş tıp doktorluğu mesleğinin, gereği gibi yapılmaması neticesinde doğacak en ağır zarar olarak ölüme sebebiyet halinde uygulanacak cezalar madde ile belirlenmektedir.

MADDE 15.- Bu madde ile Kanunda sayılan görevlerin yapılmaması veya yasaklamaların ihlali, ya da, meslekte acemilik, yetersizlik, dikkatsizlik, tedbirsizlik, durumlarında ölüm dışında bir zarar meydana geldiğinde,

cezalandırılma esasları ve uygulanacak cezalar değişik durumlar ve sonuçlar için Ceza Kanunundaki genel hükümlere paralel olarak belirlenmektedir.

MADDE 16.- Bu maddede, Kanunda sayılan görev ve yasaklamalara uymayanlar hakkında öngörülen ceza ve yaptırımlar ifade edilmiştir. Ayrıca disiplin cezası gerektiren durumlarda ilgili Meslek Birliği ve Sağlık Bakanlığının disiplin kovuşturma hak ve yetkisine sahip olduğu vurgulanmıştır.

MADDE 17.- Cezai sorumluluk doğuran hallerde, cezai kovuşturmanın tabi olduğu zamanaşımı süreleri ile ilgili olarak, düzenlemenin yapılması amaçlanmaktadır.

MADDE 18.- Bu kanunda yazılı ve cezai sorumluluk gerektiren hallerde, kovuşturma sürecinde alınabilecek tedbirlerin neler olduğu ve ne şekilde alınabileceği ortaya konulmaktadır.

MADDE 19.- Bu maddede, tıbbi uygulamalardan doğacak sorumluluğun belirlenmesinde, ortaya çıkan zararın sebebi olarak, tıp bilimi uygulayıcılarına atfedilecek bir kusurun mevcut olup olmadığını incelemekle yükümlü olarak, bilirkişi müessesesi düzenlenmekte. Mevcut uygulamada, Yüksek Sağlık Şurası cezai sorumluluğun belirlenmesinde zorunlu bilirkişi iken, hakim bilirkişiyi tayininde serbest olduğu esasına sadık kalınarak, Adli Tıp Kurumunun, bu hususlarda bilirkişilik görevini yerine getireceği hükme bağlanmakta. Yüksek Sağlık Şurasının, çalışma şartları nedeniyle bu görevi yeterince yerine getiremediği ve zorunlu bilirkişi uygulamasının adaletin gecikmesine neden olduğu ve mahkemelerin bilirkişiyi tayinde serbest olmaları gerektiği ilkesinden hareketle kaldırılması gerektiği düşüncesi ile yeni bir uygulama imkanı getirilmektedir.

MADDE 20.- Tıbbi uygulamalarla ilgili bilgi ve belgeleri saklama yükümlülüğü getirilmekte, ve bu süre on yıl olarak belirlenmektedir. Sürenin uzun tutulmasında, bugün özellikle uzun süreli nekahat süresi gerektiren, örneğin kanser ve diğer bazı hastalıklar nedeniyle, bu sürecin uzun olabileceği ve bu gibi uygulamalar nedeniyle doğabilecek anlaşmazlıklarda, bu bilgi ve belgelere ihtiyaç duyulabileceği esastan hareket edilmektedir.

Bu bilgi ve belgeleri kimlerin saklamakla yükümlü olduğu hususunda açıklığa kavuşturulmaktadır.

MADDE 21.- Bu kanunla getirilen en önemli müesseselerden birisi olarak, zorunlu mesleki mali sorumluluk sigortası yaptırma yükümlülüğü ortaya konulmaktadır. Bu sigortayı yaptırmadan, tıp mesleğinin icra edilemeyeceği, belirtilmektedir. Bu sigorta ile, bu mesleğin ifası sırasında verilebilmesi muhtemel zararların karşılanabilmesi amaçlanmakta. Böylece, hem mesleği icra edenler, hem de zarar görenlerin hakları korunmaktadır.

MADDE 22.- Kanunun etkin olarak uygulanabilmesini temin etmek ve tıp mesleğini yanlış uygulayanlar ile uygulamaları sakıncalı olanların takibi açısından yargı mercileri ile kişi ve kurumlara tıbbi kural ihlali nedeniyle, ceza gören uygulayıcıları Sağlık Bakanlığı bünyesinde görev yapan Tıbbi Etik

İzleme Kuruluna bildirme yükümlülüğü getirilmektedir. Böylece, bu kişiler rahatlıkla izlenebilecek, bu mesleği yapmaları sakıncalı olanların farklı yerlerde denetimsiz olarak, uygulamalarının önüne geçilebilecektir. Mevcut disiplin düzenlemelerinde, üç kez tıbbi etik ihlali yapanların, o bölge içerisinde, meslekten men edilmeleri sözkonusudur. Bu düzenleme ile ülke çapında, bu kişilerin görev yapmalarının önüne geçilmesi amaçlanmaktadır.

MADDE 23.- Bu madde ile, diğer önemli bir müessese olarak Tıbbi Etik İzleme Kurulu oluşturulmaktadır. Bu Kurula, tıbbi etik ihlallerini izleme ve gerektiğinde ilgili meslek birliğine durumu intikal ettirme ve hatta çalışma ruhsatının iptali için Sağlık Bakanlığına teklif etme yetkisi verilmektedir. Kurulun oluşumunda, ilgili meslek birliklerinin temsili ve kamu otoritesini temsilen Sağlık bakanlığı müsteşarı veya onun görevlendireceği yardımcısının başkanlık etmesi değerlendirilmektedir.

MADDE 24.- Bu kanunda yapılan düzenlemeler ile mevzuatda bulunmasına artık gerek kalmayan, yürürlük tarihi itibari ile çok eski ve ihtiyaçları karşılamayan hükümlerin yürürlükten kaldırılması amaçlanmaktadır. Ayrıca, Bilirkişilik kurumu ile ilgili olarak 1219 sayılı kanunda gerekli düzenleme yapılmaktadır.

MADDE 25- Bu kanundaki esasların uygulamaya geçirilebilmesi için gerekli olan alt hukuki metinlerin hazırlanması ve yürürlüğe sokulması amaçlanmaktadır.

MADDE 26- Yürürlük maddesidir.

MADDE 27- Yürütme maddesidir.

TIBBİ UYGULAMALARDAN DOĞACAK SORUMLULUĞA İLİŞKİN KANUN TEKLİFİ

BİRİNCİ BÖLÜM Genel Hükümler

Amaç

MADDE 1.- Bu Kanunun amacı; tıbbi uygulamalardan doğabilecek, hukuki ve cezai sorumluluğa ilişkin esasları düzenlemektir.

Kapsam

MADDE 2.- Bu Kanun; kamuya ait sağlık kuruluşlarıyla, özel hukuk hükümlerine göre faaliyet gösteren gerçek veya tüzel kişilere ait; hastane, poliklinik, klinik, dispanser, sağlık kabini, muayenehane, laboratuvar, eczane ve her ne ad altında olursa olsun tıbbi teşhis, tedavi ve müdahale ile bu maksatlara yönelik yardımcı faaliyetlerde bulunulan yerlerde, fiili olarak çalışanların tıbbi amaçlı müdahale ve uygulamalarını ve bu işlemlerden doğabilecek hukuki ve cezai sorumluluğu kapsar.

Diğer kanunlarda yer alan sorumluluğa ilişkin genel hükümler saklıdır.

Tanımlar

MADDE 3.- Bu kanunun uygulanmasında;

Sağlık kurumu: Kamuya ait sağlık kuruluşlarıyla, özel hukuk hükümlerine göre faaliyet gösteren; özel veya tüzel kişilere ait; hastane, poliklinik, klinik, dispanser, sağlık kabini, muayenehane, laboratuvar, eczane ve her ne ad altında olursa olsun tıbbi teşhis, tedavi ve müdahale ile bu maksatlara matuf yardımcı faaliyetlerde bulunulan yerleri,

Bakanlık : Sağlık Bakanlığını,

Meslek Birliği: Türk Tabipler Birliği, Türk Eczacıları Birliği, Türk Diş Tabipleri Birliği ve diğer tıp mesleği ile ilgili meslek birlik ve kuruluşlarını,

Hasta: Tıbbi amaçlı tedavi ve müdahalede veya yardımda bulunulan ya da gözetim altında bulundurulmuş kişiyi,

Hasta hakları: Hasta hakları yönetmeliğinde belirtilen hakları,

Hasta yakını: Hasta ile aralarında evlilik veya üçüncü dereceye kadar kan bağı bulunanlarla, hasta küçük veya kısıtlı ise veli veya vasisini,

Sorumlu Doktor: Kamuya ait sağlık kuruluşlarıyla, özel hukuk hükümlerine göre faaliyet gösteren; gerçek veya tüzel kişilere ait; hastane, poliklinik, klinik, dispanser, sağlık kabini, muayenehane, laboratuvar, eczane ve her ne ad altında olursa olsun tıbbi teşhis, tedavi ve müdahale ile bu maksatlara yönelik yardımcı faaliyetlerde bulunulan yerlerin tıbbi amaçlı faaliyetlerinin yürütülmesinden ve gözetilmesinden sorumlu olan doktoru,

Bilirkişi: Adli makamlarca bilirkişi tayin edilen kişi ve kurumlar ile Adli Tıp Kurumu ve ihtisas kurullarını ve dairelerini,

Doktor: Bu kanunun 2 nci maddesinde tarif edilen yerlerde fiili olarak sağlık hizmetlerinde görev ifa eden tıp bilimi ğretim üyelerini, uzman, uzmanlık ğrencisi ve pratisyen olarak görev yapan doktorları ve diş hekimlerini,

Sağlık Görevlisi: Anılar yerlerde fiili olarak sağlık hizmetlerinde görev ifa eden; hemşire, ebe ve hasta bakıcılar ile tıp fakültesi öğrencilerini,

Tıbbi Etik İzleme Kurulu: Bu Kanunla teşkil edilen ve Sağlık Bakanlığı bünyesinde görev yapan Kurulu,

İfade eder.

Tıp mesleğini yapma hakkı

MADDE 4.- Türkiye sınırları içerisinde tıp doktorluğu mesleğini yapma hakkı; ilgili Kanuna göre tıp eğitimi almış, meslek kuruluşuna kayıtlı, zorunlu mesleki mali sorumluluk sigortası bulunan ve Sağlık Bakanlığınca tıp doktorluğu ruhsatı verilen Türk vatandaşlarına aittir.

Yabancılarla ilgili düzenlemeler ilgili Kanununda gösterilir.

İKİNCİ BÖLÜM

Hukuki Sorumluluk

Hukuki ilişkinin niteliği

MADDE 5.- Hasta ve doktor arasındaki hukuki ilişki bir vekalet ilişkisidir. Akit açık veya kapalı irade beyanı ile kurulabilir. Hastanın rızasının beyan edilemediği, yakınları veya kanuni temsilcisinin de hazır bulunamadığı durumlarda, acil müdahalede bulunulması tıbben zorunluluk gerektiren hallerde, hastanın rızasının kanunen var olduğu kabul edilir.

Bu sözleşme ile doktor asıl olarak hastalığı ve hastayı, modern tıp bilimine göre teşhis ve tedavi etmek, hasta ise ücret ödemek ve diğer yükümlülükleri yerine getirmekle mükelleftir.

Sözleşmenin tarafları; hasta ve doktor olmakla birlikte, hastanın ehliyet durumuna göre yasal temsilcileri ya da yakınlarıdır.

Bu ilişkinin vekalet ilişkisi olarak nitelenemediği hallerde; tarafların Borçlar Kanunun vekaletsiz işgörme ve haksız fiil sorumluluğuna ilişkin hükümleri ile diğer genel hükümlere müracaat hakları saklıdır.

Hukuki ilişkiden doğan yükümlülükler

MADDE 6.- Hasta ile doktor arasındaki hukuki ilişki; doktorun; asıl borcunun yanında, hastalık ve hastalığın tedavisi hakkında muhtemel riskleri de içerecek şekilde ve uygun tarzda hastayı aydınlatma ve bilgilendirme, teşhis ve tedavisinde zen gösterme, uygun olan hallerde hastanın onayını alma, sır saklama, sadakat ve kayıt tutma,

Hastanın ise; doktorun hizmetinin karşılığı olan creti ödeme borcunun yanında, doktorun sorularına yanıltıcı bilgi vermeme, tedavinin başarısızlığa uğramasına yolaçacak davranışlardan kaçınma,

Yükümlülüklerini de kapsar.

Sorumsuzluk şartı ve güvence yasağı

MADDE 7.- Bu hukuki ilişkide; doktorun kendisini veya kendisine yardımcı olan sağlık görevlilerinin kusurlarından dolayı meydana gelecek zararlardan sorumlu olmayacağına dair konulacak hüküm ve yapılacak sözleşmeler geçersizdir.

Ayrıca, organ ve diş protez uygulamaları ile ortopedi ve estetik müdahaleler dışında, hastaya önceden güvence veren sözleşmeler yapılamaz.

Hukuki ilişkinin sona ermesi

MADDE 8.- Hasta ve doktor arasındaki vekalet ilişkisi; teşhis veya tedavinin neticelenmesi, hasta tarafından doktorun azledilmesi, ya da tıbbi etik açısından uygun kabul edilen bir zamanda doktorun istifası ile sona erer.

2 nci madde kapsamında sayılan kurum ve kuruluşlarda yapılan tıbbi uygulamalarda, diğer yetkili bir doktor hastanın teşhis ve tedavi yükümlülüğünü usulüne göre devir almadan, hasta ile tedaviyi yürüten doktor arasındaki hukuki ilişki ortadan kalkmaz.

Sorumluluk

MADDE 9.- Doktor ile hasta arasında vekalet sözleşmesi olarak nitelenebilecek bir hukuki ilişkide; sözleşmeye aykırı hareket edilmiş olması, bu aykırılık neticesinde bir zararın meydana gelmiş bulunması, zararın meydana gelmesinde doktora isnat edilebilecek bir kusurun varlığı ve zararlar sözleşmeye aykırılık arasında uygun nedensellik bağının bulunması halinde hukuki sorumluluk doğar.

Doktorun hukuki sorumluluğu, yükümlülüklerini yerine getirmesi bakımından kendisine yardımcı olan diğer sağlık görevlilerinin müdahalelerini de kapsar. Doktorun ilgili sağlık görevlisine kusuru oranında rücu hakkı saklıdır.

Doktor, hastanın rızası dışında yerine başka birisini görevlendirmiş ise, onun müdahalelerinden de kendisi yapmış gibi sorumlu olur.

Doktorun tıbbi veya kişisel bir zorunluluktan doğan bir sebeple hastayı teşhis veya tedavi amacıyla başka bir doktor veya kuruma göndermesi durumunda, bu doktor veya kurumun verebileceği zararlardan sorumluluğu, bu kişi veya kurumu seçmekte göstereceği özen yükümlülüğü ile sınırlıdır.

Hastanın sözleşmeye aykırı hareket etmiş olması halinde hukuki sorumluluğu, ücret ödeme yükümlülüğü ile sınırlıdır.

Sorumluluğu kaldıran haller

MADDE 10.- Modern tıp bilimi açısından; önceden öngörülebilme imkanı olmayan ya da uygun tıbbi müdahalede bulunulsa bile gelişebileceği kabul edilebilen tıbbi riskler nedeniyle meydana gelecek zararlardan sorumluluk doğmaz.

Ancak, bu hallerde; hastanın kendisinin, hastanın kendi rızasının alınabilmesinin imkansız olduğu durumlarda ise, hasta yakınlarından birisinin önceden yazılı olarak izninin bulunması şarttır.

Hastanın kendisi veya yakınlarından birisinin rızasının alınmadığı durumlarda; müdahale, hastanın hayatını veya hayati organlarından birisini kaybetme riski bulunan, acil tıbbi zaruret nedeniyle yapılmış ise birinci fıkra kapsamındaki kabul edilebilir riskler açısından yine sorumluluk doğmaz.

Hastanın tedaviyi reddetme ve durdurma hakkını kullandığı hallerde; hastanın önceden bilgilendirilmiş olması kaydıyla, doğabilecek neticelerden de sorumluluk meydana gelmez.

Bu maddedeki sınırlar dahilinde hukuki ve cezai sorumluluk doğmaz.

Maddi ve manevi tazminat

MADDE 11.- Hukuki sorumluluğun bu Kanun hükümlerine göre hakim kararıyla tespiti durumunda;

a) Yapılmış olan teşhis ve tedavi masrafları ile kaybedilen kazançlar ile çalışma gücünün kaybı nedeniyle ileride mahrum kalınacak gelirler ve diğer masrafların, kanuni faizi ile birlikte, zararın doğmasında kusuru olan doktor tarafından maddi tazminat olarak ödenmesine hakim tarafından karar verilir.

b) Ortaya çıkan zarar nedeniyle; hastanın ve yakınlarının karşı karşıya kaldığı, acı, elem ve ızdırabın karşılığı olarak, hakim kararıyla hukuki sorumluluğun tespiti ile birlikte belirlenecek miktarda tazminatın, manevi tazminat olarak ödenmesine karar verilir.

c) Hastanın ölmüş olması halinde; maddi olarak onun desteğinden mahrum kalacak olanlara, destekten yoksun kalma tazminatı verilmesine de hakim tarafından hükmedilebilir.

Hastanın ölümü halinde maddi ve manevi tazminatı talep etmeye mirasçılarının yetkilidir. Zarar veren ölmüş ise tazminat mirasçılarının dahi talep edilebilir.

2 nci madde kapsamında sayılan sağlık kurum ve kuruluşlarının tüzel kişilikleri ile buralarda sorumlu doktor olarak görev yapanlar da, kusurlu olarak hukuki sorumluluğu tespit edilen doktor ile birlikte, bu zararların karşılanmasından müteselsilen sorumludurlar.

Zararlı sonucun meydana gelmesinde, hastanın veya üçüncü bir şahsın kusurunun varlığı halinde, bu kusur oranında tazminatda indirim yapmaya hakim yetkilidir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cezai Sorumluluk

Uygulanacak ve uygulanmayacak hükümler

MADDE 12- İlgililerin şikayeti veya Cumhuriyet Savcısının re'sen takibatı üzerine; bu Kanun ve Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununun bu kanuna aykırı olmayan hükümlerine göre dava açılması ve yapılan yargılama neticesinde; tedaviyi yürüten doktora yüklenilebilecek bir ihmal, mesleki yetersizlik, mesleki acemilik veya tedbirsizlik neticesinde ya da kasıt ile, hastada bir zarar meydana

geldiğinin hakim kararıyla tespit edilmesi durumunda, sorumluluğun derecesi ve uygulanacak müeyyideler bu Kanundaki esaslara göre; bu Kanunda hüküm bulunmayan hallerde ise Türk Ceza Kanunu ve diğer ilgili kanunlara göre tayin olunur.

2 nci madde kapsamında sayılanlardan, memur sıfatını haiz olanlar hakkında; bu Kanunda yazılı fiilleri bakımından, 2.12.1999 tarihli ve 4483 sayılı Memurlar ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılanması Hakkında Kanun hükümleri uygulanmaz.

Bu Kanun uyarınca hükmolunan cezalar tecil edilemez, hürriyeti bağlayıcı cezalar 647 sayılı cezaların infazı hakkında kanunun 4 üncü maddesinde yazılı para cezasına ve tedbirlere çevrilemez, failleri hakkında Türk Ceza Kanununun 119 uncu maddesi hükmü uygulanmaz.

Bu Kanun kapsamında bulunanlar hakkında cezai takibat yapılması, ilgili meslek birlikleri ve Sağlık Bakanlığının disiplin soruşturması yapma yetkisine engel değildir.

Bu Kanunun 10 uncu maddesinde sayılan hal ve şartların mevcudiyeti durumunda da; bu sınırlamalar dahilinde cezai sorumluluk meydana gelmez.

Görevler ve yasaklamalar

MADDE 13.- Bu Kanunun 2 inci maddesi kapsamında sayılan yerlerde tıbbi amaçlı teşhis, tedavi ve müdahalelerde bulunanlar ile bu maksatlara yönelik yardımcı faaliyetlerde görevli olanlar; insan hayatına, sağlığına, hastanın kişiliğiyle haklarına saygı ve özen göstermek, muayene ve tedavi hususunda mesleklerinin gerektirdiği azami dikkat ve ihtimamı göstermekle yükümlüdürler.

Bu amaçlarla;

a) 2 nci maddede sayılan yerlerin açılması ve çalıştırılabilmesi ile çalışabilmek için; ilgili meslek birliğine kayıtlı olmak, zorunlu mesleki mali sorumluluk sigortası yaptırmak ve Sağlık Bakanlığından izin almak zorunludur.

Bir yargı mercii kararıyla veya ilgili meslek birliğince ya da Sağlık Bakanlığınca mesleklerini geçici veya sürekli olarak yapmaktan yasaklananlar, mesleklerini yapamazlar. Bu meslek mensuplarını çalıştıran veya çalışmasına izin veren yerlerde kapatılır.

b) Doktor ihtisası ne olursa olsun, gerekli uygun tıbbi müdahalenin sağlanamadığı acil durumlarda, mücbir sebepler olmadıkça hastaya ilkyardım hizmetini yapmakla yükümlüdür.

Hasta sayısının birden fazla olduğu durumlar ile olağanüstü hallerde önceliğin hangi hastaya verileceğine, tıbbi müdahalenin gereklilik derecesi ve tedaviden alınabilecek olumlu beklentiye göre karar verme hak ve yetkisi doktora aittir.

c) Hastanın yazılı izini dışında; tıp mesleğinin ifası sırasında öğrenilen sırlar ile hastanın kimliği, tıbbi amaçlı olsun veya olmasın toplantı ve yayınlarda açıklanamaz.

ç) İlgili Meslek Birliğinden izin alınmaksızın ve hastanın yazılı rızası dışında, deney ve tecrübe amaçlı tedavi ve müdahalelerde bulunulamaz.

Bu izinler dahilinde yürütülen araştırmalarda, denek için tıbbi araştırma dahilinde öngörülemeyen veya denneğin hayatını tehdit edici bir risk şüphesinin varlığı halinde araştırmadan beklenen sonuç ne olursa olsun araştırmaya son verilir.

d) Modern tıp biliminin gereklerine uymak ve hastanın durumunu da gözetmek kaydıyla uygulanacak tedavi yöntemini seçme hak ve yetkisi doktora aittir.

e) Reçete, Rapor ve Epikriz düzenleme hak ve yetkisi doktora aittir. Bu belgelerin içeriği de doktorun sorumluluğundadır.

Gerçeğe aykırı olarak rapor, reçete ve belge düzenlenemez, bu belgelerde tahrifat yapılamaz.

Bir suçun delillerini ortadan kaldırmak veya değiştirmek, ya da suçun ortaya çıkmaması amacıyla bu belgeleri gerçeğe aykırı düzenlemek ve değiştirmek yasaktır.

f) Kanunun izin verdiği durumlarda doktor tanıklıktan çekinme hakkına sahiptir. Bu hakkın kullanılması suç olarak değerlendirilemez.

g) Cumhuriyet savcılıkları ve mahkemelerden gelen resmi yazılı talepler dışındaki adli tespiti ilişkin muayene talepleri yerine getirilemez. Hastanın veya kanuni temsilcisinin izini dışında cinsel ilişki muayeneleri yapılamaz.

h) İşkence ya da kötü muamele olarak nitelendirilebilecek durumlarda tıbbi bilgisini ve mesleğini, bu fiillerde bulunanlara yardım amacıyla kullanmak yasaktır.

ı) Hastalığın; hastanın yakınları ve kamunun sağlığı açısından ciddi tehdit oluşturduğu hallerde, doktor durumu imkan olduğu takdirde yakınlarına, bunun imkansız olduğu hallerde ise en yakın kolluk kuvvetine bildirmekle yükümlüdür.

Salgın hastalıklarla ilgili diğer bildirim yükümlülükleri saklıdır.

i) Hastanın yazılı rızası olmadan sterilizasyon, tıbbi zaruret olmadıkça da sterilizasyon ve kastrasyon işlemi yapılamaz.

j) 24.5.1983 tarihli ve 2827 sayılı Nüfus Planlaması Hakkında Kanunda yazılı haller dışında gebelik sona erdirilemez.

k) 29/5/1979 tarihli ve 2238 sayılı Organ ve Doku Alınması, Saklanması ve Nakli Hakkında Kanun'da izin verilenler dışında, çıkar elde etmek amacıyla organ ve doku ticareti yapılamaz veya yapanlara aracılık ve yardım edilemez.

l) Hastadan haksız çıkar sağlamak veya haksız çıkar sağlamak amacı gözetilerek; başka kişi veya kuruluşlara hasta göndermek, görevli bulunan kurumdan özel işyerine hasta göndermek, tıbbi aletler ve ilaçlar önermek, ticari kuruluşlar ile çıkar ilişkisine girmek yasaktır.

m) Tıp mesleğinin icrası dışında ticari bir işle uğraşmak veya aracı kullanmak yasaktır.

n) Acıma duygusu veya hastanın ızdırabını sona erdirmek düşüncesiyle ya da başka bir nedenle, hastanın veya yakınlarının rızası olsa dahi, hastanın hayatına son verilemez.

Ölüme sebebiyet

MADDE 14.- Bu Kanunun 2 nci maddesi kapsamında sayılan hizmetleri yapanlardan; mesleki yetersizlik, tedbirsizlik, dikkatsizlik, acemilik, yanlış ve yersiz müdahale ve uygulamalarıyla veya kanunlarla kendilerine verilen görevleri, meslek gereklerine göre yapmayarak bir kimsenin ölümüne neden olanlar hakkında iki yıldan üç yıla kadar hapis ve 20 milyar liradan aşağı olmamak üzere ağır para cezasına hükmolunur.

Eğer fiil; birden fazla kişinin ölümüne sebep olmuş veya bir kişinin ölümü ile birlikte birkaç kişinin de yaralanmasına sebep olmuş ve bu yaralanma uzuv ve duyu kaybına, sürekli olarak konuşamama veya çehrede sabit bir iz kalmasına yahut yirmi gün ve daha fazla akli veya bedeni hastalıklardan birisine uğramasına veya bu süre kadar olağan işlerine devam edememesine sebep olmuş veya hayatını tehlikeye koymuş veya gebe bir kadının vaktinden önce çocuğunun doğması sonucunu ortaya çıkarmış ise üç yıldan beş yıla kadar hapis ve 30 milyar liradan aşağı olmamak üzere para cezasına hükmolunur.

Vücut bütünlüğünde zarara sebebiyet

MADDE 15 .-Bu Kanunun 2 nci maddesi kapsamında sayılan hizmetleri yapanlardan; mesleki yetersizlik, tedbirsizlik, dikkatsizlik, acemilik, yanlış ve yersiz müdahale ve uygulamalarıyla veya kanunlarla kendilerine verilen görevleri meslek gereklerine göre yapmayarak;

Bir kimsenin vücudunda geçici bir zarar meydana getiren veya akli melekelerinde geçici olarak bozulmaya sebebiyet verenler hakkında, 1 yıla kadar hapis ve 2 milyar liradan 5 milyar liraya kadar para cezasına,

Uzuv ve duyu kaybına, sürekli olarak konuşamama veya çehrede sabit bir iz kalmasına yahut yirmi gün ve daha fazla akli veya bedeni hastalıklardan birisine uğramasına veya çocuk yapma yeteneğinin kaybına veya yirmi gün ve daha fazla süre olağan işlerine devam edememesine sebep olmuş veya hayatını tehlikeye koymuş veya gebe bir kadının vaktinden önce çocuğunun doğması sonucunu ortaya çıkarmış ise bunlar hakkında; bir yıldan üç yıla kadar hapis ve 10 milyar liradan az olmamak üzere para cezasına,

Başka bir hastalığa yakalanmamakla birlikte, olağan işlerine devamına engel olmamış veya bu durumlar olsa bile on günden fazlaya uzamamış ise bunlar hakkında; iki aydan altı aya kadar hapis ve 1 milyar liradan aşağı olmamak üzere para cezasına,

Hükmolunur.

Bu maddenin ikinci ve dördüncü fıkralarında yazılı suçların takibi şikayete bağlıdır.

Diğer yaptırımlar

MADDE 16.- Bu Kanunda öngörülen görev ve yasaklamalara uymayanlar hakkında aşağıda öngörülen yaptırımlar, belirtilen esaslar dahilinde uygulanır.

A) 13 üncü maddenin;

- (a) bendinde sayılan zorunlulukları yerine getirmeyen kişi ve kurumlar hakkında; eksik olan işlemlerini tamamlayıncaya kadar meslekten men ve 500 milyon liradan 5 milyar liraya kadar idari para cezası vermeye ve kapatmaya Sağlık Bakanlığı yetkilidir.

Aynı maddenin (a) bendinin ikinci fıkrasındaki yasağa aykırı davrananlar ile bunları çalıştıran kurum ve kuruluşların yetkilileri hakkında ise bir yıldan iki yıla kadar hapis cezası uygulanır.

- (b) bendinin birinci fıkrasında yazılı görevlerini yapmayanlar hakkında; altı aya kadar hapis ve 500 milyon liradan 1 milyar liraya kadar para cezası uygulanır.

Bu fıkra yazılı görevin yapılmaması nedeniyle bir zarar doğmuş ise fiiline uyan hükme göre ayrıca cezalandırılır.

- (c) bendinde belirtilen yasağa uymayanlar hakkında; altı aya kadar hafif hapis ve 1 milyar liradan 5 milyar liraya kadar para cezası uygulanır.

Sırrın açıklanması basın-yayın araçlarıyla yapılmış ise ceza üçte ikisi oranında artırılarak uygulanır.

-(ç) bendinin birinci fıkrasında belirtilen haller dışında deney ve tecrübe amaçlı tedavi ve müdahalelerde bulunanlar hakkında; altı aydan bir yıla kadar hapis ve aynı süre kadar meslekten men cezası uygulanır.

Bu bendin ikinci fıkrasında verilen görevi yerine getirmeyenler hakkında ise, bu ceza iki katına kadar artırılarak uygulanır. Başkaca bir zarar meydana gelmiş ise kişi bu fiiline uyan hükme göre ayrıca cezalandırılır.

-(e) bendinin ikinci fıkrasında yazılı fiilleri işleyenler hakkında; üç yıldan on yıla kadar hapis ve aynı süre kadar meslekten men ve kamu hizmetlerinden yasaklılık cezası verilir.

Aynı bendin üçüncü fıkrasında yazılı amaçlarla bu fiilleri işleyenler hakkında ise bu cezalar üçte ikisi oranında artırılarak uygulanır.

-(h) bendinde yazılı fiillerde bulunanlara tıbbi bilgisini ve mesleğini kullanmak suretiyle yardım edenler hakkında; fiil daha ağır bir cezayı gerektirmediği takdirde altı aydan bir yıla kadar hapis ve aynı süre kadar meslekten men cezası uygulanır.

-(ı) bendinde belirtilen yükümlülüğü yerine getirmeyenler hakkında; bir yıldan iki yıla kadar hapis ve 1 milyar liradan 5 milyar liraya kadar para cezasına hükmolunur.

Bu hastalık toplum sağlığı açısından da tehlike doğuruyor ise; cezayı üçte ikisi oranında artırmaya hakim yetkilidir.

-(i) bendinde yazılı yasaklamalara uymayanlar hakkında; iki yıldan beş yıla kadar hapis ve aynı süre kadar meslekten men cezasına hükmolunur.

Tıbbi zaruret olmadan hastanın rızası dışında kastrasyon işlemi yapanlar hakkında ise bu cezalar iki katına kadar artırılarak uygulanır.

-(j) bendinde belirtilen haller dışında uygulama yapanlar hakkında; Türk Ceza Kanununun 468 ve diğer hükümlerine göre ceza tayin olunur.

- (k) bendinde yazılı fiillerde bulunanlar hakkında; 2238 sayılı organ ve Doku Alınması, Saklanması ve Nakli Hakkında Kanunun 15 inci maddesi ve ilgili hükümlerine göre ceza tayin olunur. Bunlar hakkında ayrıca ömür boyu kamu hizmetlerinden yasaklılık cezası da verilir.

- (l) bendinde yazılı amaçlarla, başka kişi veya kuruluşlara hasta gönderenler, görevli bulunulan kurumdan özel işyerlerine hasta gönderenler, tıbbi aletler ve ilaçlar önerenler ve ticari kuruluşlar ile çıkar ilişkisi içerisinde bulunanlar hakkında; bir yıldan üç yıla kadar hapis ve 5 milyar liradan 7 milyar liraya kadar para cezasına hükmolunur. Ayrıca aynı süre kadar meslekten men cezası ile de cezalandırılırlar.

- (n) bendinde sayılı yasağa aykırı hareket edenler hakkında, fiillerine uyan Türk Ceza Kanununun 448 ve diğer maddeleri uyarınca ceza tayin olunur. Bunlar hakkında ayrıca ömür boyu meslekten men ve kamu hizmetlerinden yasaklılık cezasına da hükmolunur.

Bu Kanunda yazılı olan görev ve yasaklamalardan disiplin cezasını gerektirenler hakkında, disiplin kovuşturmasını yapmaya ilgili Kanununa göre meslek kuruluşları yetkilidir.

Şikayet ve başvuru

MADDE 17.-Bu Kanunda yazılı fiiller nedeniyle, hukuki veya cezai sorumluluğa ilişkin şikayet ve başvurular bir yıl içerisinde yapılır. Bu süre, hastanın vücut bütünlüğünde bir zarar meydana geldiği, başka bir hastalığa yakalandığı, organ veya uzuv kaybına uğradığı ya da öldüğünün tedavi eden doktorun bilgisizliği, meslekte acemiliği ve yetersizliği veya modern tıp biliminin yanlış veya eksik uygulanmasından kaynaklandığının öğrenilmesinden itibaren başlar.

Fiilin meydana gelmesinden itibaren 10 yıl geçmekle şikayet ve başvuru hakkı ortadan kalkar.

Tedbirler

MADDE 18.- Şikayet ve başvuru halinde gecikilmeksizin, Cumhuriyet Savcısının talebi üzerine; teşhis ve tedaviye ilişkin her türlü bilgi ve belgelere, sağlık kuruluşu kayıtlarına, radyolojik tetkikler, laboratuvar bulguları, otopsi raporları vb. her türlü kayıtlarla delillere hakim kararıyla el konulur. Gerektiğinde talep üzerine veya resen verilecek karar ile otopsi yaptırılabilir

Tespit işlemlerinin yapılmasında hakim kararıyla Hükümet tabibi bulundurulabilir.

Diğer kanunlarda öngörülen ve hakikatin ortaya çıkması için lüzumlu görülen tutuklama dahil diğer adli ve idari tedbirlere başvurulabilir.

Bilirkişi İncelemesi

MADDE 19.- Hastanın vücut bütünlüğünde bir zarar meydana geldiği, başka bir hastalığa yakalandığı, organ veya uzuv kaybına uğradığı veya öldüğünün; tedavi eden doktorun bilgisizliği, meslekte acemiliği ve yetersizliği veya modern tıp bilimi açısından yanlış ve yetersiz uygulamalardan olup olmadığı hususunun tespiti amacıyla, ilgililerin talebi üzerine Cumhuriyet Savcısının veya Hakimin re'sen ya da tarafların talebi üzerine vereceği kararla, Adli Tıp Kurumuna ya da diğer ilgililere bilirkişi incelemesi yaptırılabilir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çeşitli Hükümler

Belgelerin saklanması

MADDE 20.- Tıbbi teşhis ve tedaviye ilişkin her türlü tıbbi kayıtlar ile bilgi ve belgeler hukuki ilişkisinin sona ermesinden itibaren 10 yıl süreyle saklanmak zorundadır.

Bilgi ve belgeleri saklama yükümlülüğü, 2 nci maddede sayılan kurum ve kuruluşlarda kurum tüzel kişiliklerine, serbest çalışan hekimlerde ise kendilerine aittir.

Bu yükümlülüğe uymayanlar ve sorumluları hakkında; bir yıldan iki yıla kadar hapis ve 5 milyar liradan 15 milyar liraya kadar para cezasına hükmolunur.

Sigorta yükümlülüğü

MADDE 21.- 2 nci madde kapsamında sayılan yerlerde çalışanlardan sağlık görevlisi olarak tanımlananların dışında bulunanların tıp mesleğini icra edebilmesi için, zorunlu mesleki mali sorumluluk sigortasının yaptırılması zorunludur.

Kurum ve kuruluşlar, arızı veya sürekli olarak, zorunlu mesleki mali sorumluluk sigortası yaptırmamış kişileri istihdam edemez veya bunların kurumda hasta kabul etmesine izin veremezler.

Bildirim yükümlülüğü

MADDE 22.- İkinci madde kapsamında sayılanlar hakkında; bu Kanunda yazılı görev ve yasaklamaların ihlali nedeniyle, meslekten men ya da başka bir cezai hüküm veren adli merciler ile kendi mevzuatlarına göre meslek mensupları hakkında disiplin cezaları veren ilgili meslek birlikleri kararlarının bir örneğini Tıbbi Etik İzleme Kurulu'na göndermekle yükümlüdürler.

2 nci madde kapsamında sayılan sağlık kurum ve kuruluşları da bu Kanun'da sayılan görev ve yasaklamalara aykırı fiilleri ve ilgililerini öğrendikleri andan itibaren bir ay içerisinde, Tıbbi Etik İzleme Kurulu'na bildirmekle yükümlüdürler. Süresi içerisinde bildirmeyen kurum ve kuruluşlar ile ilgilileri hakkında, kapatma ve diğer idari tedbirleri almaya Sağlık Bakanlığı yetkilidir.

Tıbbi Etik İzleme Kurulu

MADDE 23.- Sağlık Bakanlığı Müsteşarı veya onun görevlendireceği bir müsteşar yardımcısının başkanlığında, Türk Tabipleri Birliğinden 1 üye, Türk Diş Hekimleri Birliğinden 1 üye, Türk Eczacıları Birliğinden 1 üye ve Sağlık Bakanlığı 1. Hukuk Müşavirinin katılımıyla teşekkül eden 6 üyeli Kuruldur.

Kurul, ayda en az bir toplantı yapar. Gerektiğinde Kurul üyeleri Kurulu toplantıya çağırabilir. Kurul, üyelerin en az üçte ikisi ile toplanır ve salt çoğunluk ile karar verir. Eşitlik halinde Başkanın oyu yönünde karar verilmiş sayılır.

Kurul; yargı mercileri tarafından ya da ilgili meslek birliği tarafından veya Sağlık Bakanlığınca geçici ya da sürekli olarak meslekten yasaklananlarla ilgili kararların uygulanmasını sağlamak ve gözetmek, hakkında adli mercilerce ya da ilgili meslek birliği tarafından iki veya daha fazla tıbbi etik ihlali sayılabilecek fiilleri nedeniyle cezalandırılanların, uzmanlık veya ruhsatlarının iptali hakkında Bakanlığa teklifte bulunmak, kendisine yapılan tıbbi etik ihlallerine ilişkin başvuruları ilgili meslek birliğine inceleme yapılmak üzere göndermekle görevlidir.

Kurul Sağlık Bakanlığının bünyesinde görev yapar, büro hizmetleri Bakanlık ilgili birimince yerine getirilir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Son Hükümler

Değiştirilen ve kaldırılan hükümler

MADDE 24.- a) 11.4.1928 tarihli ve 1219 sayılı Tababet ve Şuabatı San'atlarının Tarzı İcrasına Dair Kanunun 75 inci maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

"MADDE 75.- Tıp mesleğinin icrasından doğacak cezai ve hukuki sorumluluğa ilişkin hallerde; mahkemelerin uygun görecekları bilirkişilerin görüşüne başvurma ve değerlendirme hakkı saklı kalmak üzere, Adli Tıp Kurumu, tıp mesleğini uygulayanların mesleğe ilişkin kusur durumlarını bilirkişi olarak incelemeye yetkilidir."

b) 13.1.1960 tarihli ve 4/12578 sayılı Tıbbi Deontoloji Nizamnamesi yürürlükten kaldırılmıştır.

Yönetmelikler

MADDE 25.- Bu Kanunun yayımı tarihinden itibaren altı ay içerisinde aşağıda gösterilen yönetmelikler Sağlık Bakanlığınca hazırlanarak yürürlüğe konulur.

a) Tıp Mesleğinin Uygulama Standartlarını Gösterir Yönetmelik.

b) Tıbbi Etik İzleme Kurulunun Çalışma Esas ve Usullerini Gösterir Yönetmelik.

c) Zorunlu Mesleki Mali Sorumluluk Sigortası Hakkında Yönetmelik.

Yürürlük

MADDE 26.- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Yürütme

MADDE 27.- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

